

Szindbád egyszer régen kitalált egy törököt, akitől aztán sokat tanult az évek folyamán. Koccintani is szokott vele, ilyenkor finoman a török fejéhez csendítette poharát. A fej a könyvtárszobában feküdt az asztalon, Szindbád a Vérmező földjében találta pár évtizeddel előbb, Budán.

Lábass Endre 31

SZINDBÁD ÉS A BUDAI TÖRÖK

Éppen hazafele ment aznap, és már a tágas térség széléhez ért. Egy sor bokor határolta a rétet, mögöttük megnyílt

a táj. Jégszínű volt, enyhe zöldes árnyalattal. A füvet pára borította, e felhőpaplan finoman lebegni tűnt, itt-ott egy munkás feje bukkant ki a ködből, aztán megint eltűnt, hajlogtattak valamiért.

Szindbád közelebb ment a jelenethez, látta, hogy ásnak, de nem sír volt ez, hanem hosszú árok, mely körbekigyózott az egész Vérmezőn, kanyarokat tett, megkerült egy-egy öreg fát, körbefutott egy szűrős bokor körül. A kopasz bokrokon pár élénkpiros bogyófülbevaló ragyogott a jeges ködben.

Szindbád is megkerülte a fákat és a bokrokat, ahogy ösztönösen követni kezdte az árok szeszélyes vonalát a parkon át. Összébb húzta kabátját, zsebébe rejtette kezeit, és szép lassan ment amerre a sötét szalag vezetett.

Az árok két partján földhányások magasodtak, úgyhogy nem lehetett közvetlenül a szélén haladni, csak a dombok túloldalán. Csend volt, pedig az emberek a közelben ástak, hangjaikat mégis elnyelte a pára, talán nem is látták meg a ködben a hajóst. Ő valamennyire kivette alakjaikat, nyugodtan beszélgettek, mintha egyedül lennének a réten. Gombócszerűek voltak, melegen beöltöztek korareggel.

Szindbád jókedvűen lassított a téli tájban, élete legboldogabb pillanatai a lassítások voltak. Az ember észre sem veszi, hogy rohan. Ilyenkor, amikor észrevette, hogy lassít, elöntötte az ismerős nyugalom, melyet sajnos képtelenség mindig elérni, nem nyúlhatunk utána, amikor akarunk, egyszerre csak ott terem, és készen kell állni elfogadására, ennyit tehetünk. Legfeljebb egy egészen kicsit lehet hozzá alakítani az eseményeket, ünnepélyes érzéssel felkészülni a lassításra.

A kiásott föld dombjai néhol egészen lelapultak, néha viszont szinte vállig értek, alig lehetett mögülrük átlátni a rétre. Ahogy az ember a dombok e láncolata mellett lépegetett, apró üvegtörmelékek és kerámiadarabok csillogtak a földben, és görbült, rozsdás betonvasak tekeregtek elő iszonyúan összecsavarodva. A rét szélén álló házak romjait a Vérmezőre hordták az ostrom után.

Szindbád itt-ott leguggolt, közelebről is megnézte a földet. A munkások elég mélyre ástak, ahol lehetett kikerülték a fák gyökereit, tettek egy kanyart, vagy óvatosan kiemelték a földet a gyökerek körül, így néhol barnás gyökérhálók keresztették az árkot. Most valahogy reggelnek tűnik, 32 reggel lehetett, bár a nap nem látszott sehol, tejüveg-derengés hullámzott a parkban, csak néhány sötétebb paca tűnt fel az átláthatatlan áradatban, a fák csúcsai, és egy-egy kibukkanó-eltűnő emberfej, melyeket mintha a hullámok dobáltak volna.

A hajós talán azért emlékszik még mindig ilyen részletesen arra a hangulatra, mert akkor, abban a ködös reggeli parkban találta meg a török fejét. Az egyik domb oldalán feküdt, egy palack és egy csontdarab mellett, egészen az árok szélén, ahová a munkások ki szokták rakosgatni a földben talált nagyobb vasakat, téglákat és kődarabokat. Nem is fej volt, csak egy turbán, fehéres mézskőből faragták oldalába a csavarodó vájatokat, erről látszott, hogy egykor dísz volt egy sír tetején. Itt, a Vérmezőn temették el a törököt, és kőemléket faragtak neki.

Akkortól fogva Szindbád mindig a közelében tartotta a budai török kőturbánját, mindig valahol az íróasztalán, vagy jól látható, méltó helyen a könyvei között. Csak néha koccintott vele, és csak sörrel, egyrészt mert ő maga sem ivott erősebb szeszeket, másrészt mert jól tudta, hogy a török is csak sört ihatott egykor, nehogy valami erősebb anyag bódító párája a fejébe szálljon.

Az a lakás a Vérmező partján már régen a múlté, egyetlen túlélői, a török és a hajós, pedig már régóta messze élnek, a város másik felén. Szindbád természetesen magával vitte a kőturbánt is, mikor átkelt a folyón, most is ott fekszik a hűvös kődarab a fűtetlen könyvtárszobában, az asztalon, és már nem csak a török régi emlékét őrzi, hanem vele együtt Szindbád fiatalkorát. Erről egyszerre a Kőleves meséje jutott a hajós eszébe.